

Paul ja Paavo Piik: poliitika võiks olla rohkem nagu «Õnne 13» – igav ja vaikne

Üks on blond, teine brünett. Üks rohkem produtseerib, teine rohkem kirjutab ja lavastab. Üks tuli squashis 10 korda Eesti meistriks, teine aga hoiab 2019. aasta meistritiitlit. Kinoteatri reipa tuumikuna tuntud vennad Paul ja Paavo Piik oma kirevuses juba külmaks ei jäta.

Ehkki suveteatrirong on üle Eesti juba raginal veerema lükatud, kulgeb vendade Piikide elu- ja tööütm veel malbes rahus. Läinuks lood teisiti, oleksid nemadki kaks nädalat tagasi sellele rongile hüpanud. Selle asemel, et Naissaarel kunsti teha, istusid nad nüüd Sakala teatrimajas maha ning kõnelesid Arterile nii teatrist, riigist kui ka trennist. Mitmekülgset ja teravmeelselt nagu nad isegi.

Aprilli keskel tuli Kinoteatris otseülekande vahendusel välja püstijalakomöödia "Eriolukord ruudus", aga enne ja pärast seda paistis seis vaikne. Kuidas eriolukord teid mõjutas?

Paavo: Mul oli plaanis võtta umbes kahekuune puhkus ja see läks täpselt eriolukorraga kokku. Puhkus sai küll hoopis teise mõõtme. Alguses mõtlesime ka, mida võiks teatris teha, aga mida edasi see eriolukord kestis, seda rohkem tekkis tunne, et ei taha peale «Eriolukorra ruudus» midagi ekraani vahendusel teha. Ekraanidest tekkis üldine tüdimus ja küllastumus. Teisalt on kirjutava inimesena vaja mingitki distantsi sellistest asjadest, et tekiks adekvaatne pilk.

Paul: Kõik need olulised asjad, mis minu elu vee peal hoiavad, jäid ilusti alles. Rentisime Sakala teatrimajja sangpommid, hantlid, kettad ja sõudeergomeetri ning käisime vendade Kalmetitega kuus korda nädalas siin trenni tegemas. Kirjutamine aitas ka ärevust maandada. Kirjutasin eriolukorra teemadel ja sellest kasvas koos Henrikuga väga palju head materjali välja, millest tegimegi «Eriolukorra ruudus».

Kas ma sain õigesti aru, et vahepeal alustasite videokõne vahendusel isegi selle suvelavastuse proovidega?

Paavo: Von Mayenburgi «BÄNGiga» oli meil üks Zoomi lugemine. Kui mai keskel tuli uudis, et juulis lubatakse kuni 1000 inimest teatrisaalidesse, siis mõtlesime, et läheb tegemiseks. Paar päeva läks mööda ja tuli see klausel, et võib ainult pool ruumi täita. Kuna Naissaarel mahub saali umbes 300 inimest, poleks see 150 vaatajaga majanduslikult välja vedanud. Siis tuligi kiirelt vastu võtta otsus, et lükkame aasta edasi.

leht.postimees.ee

30.07.2020 16:39

suverepoter

Karin Allik

Kultuuriministeerium

Aivar Mäe

Tartu Uus Teater

Teater

Suvelavastus

Mis te arvate, kuidas see olukord üldse Eesti teatrimaastikku mõjutab?

Paavo: Teatrimasin läheb tohutu inertsiga edasi, tohutu lumepall veereb edasi ja seal on kõik asjad, mis pidid ära jääma. Vähemalt mõnda aega tehakse veel rohkemgi kui enne, et kompenseerida seda, mis ära jäi.

Paul: Ma arvan, et korraks tekib ka tagasilööki igasugusele tehnoloogilisele teatrile, sest inimesed tahavad näha põlevat küünalt ja näitlejat laval – saada seda vana head teatri tunnetust. Kui see paar kuud on juba toimunud, siis saab ka tehnoloogiline teater uuesti üllatada.

Ma olen ise mõelnud, et sellest võib kujuneda n-ö puhastustuli. Kui raha jääb nii publikul kui ka riigil vähemaks, kaovad mõned teatrid pildilt.

Paul: Kogu see kriis on teatav võimendi. Ma ei usu, et midagi, mis enne hästi töötas, nüüd järsku teatrimaastikult ära kaob. Kui sa juba enne ei olnud õiget asja leidnud, siis jõudis see nüüd kiiremini sinna, kus ta pidi jõudma. See on hea peeglissee vaatamise koht: kui sa siit läbi tuled, siis oled ka enne õigesti toimetanud.

Paavo: Mingit muretunnet ei ole, et midagi drastiliselt muutub. Tasub vaadata, mis teistes kunsti valdkondades juhtub, sest teater on kõige turvalisemalt rahastatud ja hoitud eesti kultuuri valdkond. Just tasuks vaadata neid valdkondi, mis on väiksemad nii eelarve poolest kui ka võimaluste poolest. Teater elab selle niikuinii üle, aga film on kindlasti näiteks suurema surve all.

Paul: Need kriisid mõjuvad kunstile kokkuvõttes hästi, sest see tõukab mugavusest välja.

Samas ei olnud eriolukorra jooksul teatrimaastikul palju loovat reageerimist märgata ja see sai ka hiljem kriitikat, justkui eesti teater ei saanud selle olukorraga hakkama. Kas teie meelest sai?

Paavo: Mulle tundub see selline hapukurgihooaja uudis... Kõige lihtsam ja kiirem on reageerida ajakirjanikul või kirjanikul. Teatriga läheb ikka aega.

Paul: Teatris on küll väga palju inimesi tööl, aga eriolukorras on vaja, et kellelgi käib see loominguline kärgatus ära, et ma tahan midagi öelda või teha. Maja peale ei ole selliseid inimesi – dramaturge ja lavastajaid – eriti palju. Võib-olla on nad just selleks ajaks tühjaks tõmmatud ja tunnevad, et saavad lõpuks puhata. Väiksest kunstnike rühmitusest võib sellepärast palju rohkem reaktsioone tulla kui kogu teatrist.

Paavo: Kui see esimene kuu oli veel aeg, kus tundus, et võiks kuidagi reageerida, siis ühel hetkel tekkis küllastusetunne. Mõtlesin, et ei viitsiks ise ka koroonateemaga tegeleda, tegelikult võiks millestki muust rääkida.

Paul: Reedel, 13. märtsil algas eriolukord ja laupäeval saime juba kokku, et mõelda, kas me teeme oma saate, mida karantiini ajal näidata. Pühapäeva õhtuks otsustasime, et ikka ei tee. See oli ainuke aeg, kus oleks saanud olla uudne. Paar nädalat hiljem mõtlesime, jumal tänatud, et me ei teinud, sest kõik tegid midagi sellist. Inimene ei jaksa vaadata kõiki neid asju.

Piikide sõnul aetakse neid hämmastavalt tihti omavahel segamini: isegi ühe kirjavahetuse sees võib vestluspartner korruga vale nime peale ümber vahetada.

Mihkel Maripuu

Kui enne rääkisime sellest, et kriis võis olemasolevaid probleeme teatrimaastikul võimendada, siis kas üks neist probleemidest oli ka üleküllastus, liiga palju teatrit?

Paavo: See on kriitiku mäta otsast nähtud probleem, sest ei jõuta enam kõike hõlmata. Tavapublikule on tore, et on palju valikut. Teatritegija seisukohast tundub probleem finantsiline, sest kui iga viie aasta tagant tekib noortest kaks uut teatrit juurde, ei ole kulkaal ega kultuuriministeeriumil lõpuks võimalik neid rahastada. Probleem algab sellest, et igal aastal tuleb 15 uut näitlejat ja nad ei mahu suurtesse teatritesse ära. Kursusi võiks väiksemaks teha või mitte eeldada seda, et teatrikooli järel peab näitlejaks minema.

Paul: Teater ei ole Eestis väljasurev liik: kui seda on kümme protsenti vähem, on teda ikka palju. Me ei tee vahet tegelikult. Kriisiga võib-olla tõstatub küsimus, kas meil on lavastusi kogu aeg juurde vaja. Kui on hea lavastus, siis tuleks lasta seda mängida, sest kulud kaasnevad just väljatoomisega, mitte niivõrd mängukordadega.

Paavo: Samas näitlejad tahavad kogu aeg uut tööd saada, et mitte rooste minna.

Idealistliku mäta otsast vaadates võiks loomingulistel meeskondadel olla julgust enne esietendust otsustada, et nad ikkagi ei too lavastust välja, kui tulemus ei ole selline, nagu loodeti. Majanduslikult ei ole see võib-olla mõeldav. Kas teil oleks sellist julgust?

Paul: (Naerdes) Täitsa võõras mure – pole ühtegi halba asja kunagi teinud.

Paavo: Projektiteatritel on lihtsam esietendust edasi lükata kui repertuaariteatrites. Mida suurem institutsioon, seda keerulisem.

Paul: Kui etendust on mingi arv kordi mängitud – mõnikord lausa paarkümmend – ja publikut jätkub, siis oleme vahel mõelnud, kas trupp tegelikult tahab seda. Kui nende huvi on ka leige, siis oleme teinud majanduslikult imeliku otsuse mitte rohkem mängida. See ei ole ka publiku suhtes aus, kui nad näevad, et see on ainult töötegemine.

Paavo: Mitte ainult trupp tegelikult. Kui me ise tunneme, et selle lavastuse aeg on täis, siis me võime rahulikult lõpetada.

Millise lavastuste puhul nii on läinud?

Paul: «Võidab see, kellel on kõige hullem mees» lavastusele panime ise pidurit, see võiks muidu siiani mängida.

Paavo: Tegelikult oleks võinud ka «Murru 422/2» mitu suve veel mängida.

Paul: Seal oli ka näha, et vangivalvuri töö hakkas inimeste psüühikale. Ma arvan, et neil on väga tore mälestus sellest, aga parem jättagi see tore mälestus.

Paavo: «Titaanide heitlusega» oli see, et kui valimised olid ära, siis enam ei mänginud, kuigi saalid olid täis.

Nii et teema lahtus ära?

Paavo: Meie jaoks jah kuidagi... Kuidagi jäi midagi puudu ka, mida me otsisime sealt. Aga enne esietendust oli seda otsust keeruline teha, sest sul on vaja publikut, et aru saada, mis tööle hakkab.

Paul: Ka meil Kinoteatri sees on maitset piisavalt erinevad: üks on väga rahul, aga teisele ei sobi. Siis peadki lavastusele otsima selle õiget tüüpi publiku, sest igaüks meist esindab ka mingit suuremat rühma.

Paul Piik on oma loomult metoodik: ta võtab iga probleemi justkui pulkadeks lahti, teeb põhjaliku analüüsi ja jõuab võiduka lahenduseni.

Mihkel Maripuu

Eesti teatri kohta aitaks ehk järeldusi teha ka Kinoteatri eksperiment ja film «Aasta täis draamat», kus igati värvikas peategelane Alissija-Elisabet Jevtjukova kõik 2018. aasta uuslavastused ära vaatas. Millised järeldused sealt teie jaoks sündisid?

Paavo: Üks positiivne üllatus oli see, et omadramaturgiat on eesti teatris palju – umbes pooled. Mulle tundub, et ühe teatrikuultuuri elujõudu määrabki see, kui palju on aastas elujõulisi algupärandeid. Tšehhovit või Shakespeare'i võib teha ükskõik millises teatritraditsioonis. Teisalt üllatas see rikkalikkus, mis on võib-olla ka osa ületootmisest. Ma arvasin, et eesti teater on igavam, ühetaolisem.

Paul: Minu jaoks oli lõpuni ikkagi see üllatus, et tal ei jäänud mitte ükski etendus nägemata.

Kuhu te Kinoteatri sellel teatriväljal paigutate?

Paavo: Me ei ole kunagi tahtnud teha sellest mingit brändi, oleme ka hästi palju pöörded teinud. Mida vähem tegeleme inimeste olemasolevate ootustega, seda parem, et mitte muutuda oma eelmiste tegude ohvriks. Teeme täpselt seda, mis tol hetkel huvitav tundub. Sellepärast ei tegele me eriti ka enda positsioneerimisega.

Paul: Produtsendi vaatevinklist öelduna oleme viimased aastad olnud üsna klassikalised: teatrisaal, näitlejad ja tekst.

Paavo: Aga uudsus on kuskil alati olemas.

Mis nägu on Kinoteatri publik?

Paul: 35+ naised, vähemalt piletimüügi statistika järgi. See vanus tõusis natuke, kui Priit Võigemast meil lavastama hakkas. (Naeravad) Enne oli 25–35. Ilmselt on see ka meie enda vanusega tõusnud.

Kui oluline on Kinoteatrile olnud ühiskondlikest teemadest rääkimine?

Paul: Keegi meist ei taha mingisse erakonda astuda, aga proovime oma vahenditega muuta maailma selliseks, nagu me tahame, et see oleks.

Paavo: Eesmärk on lihtsalt tegeleda päris teemadega. Teatris on lihtne ära kaotada kontakti väljas toimuvaga, oled nii suure mulli sees. Aga me ei ole kunagi eriti päevapoliitilised olnud, teater ei ole hea formaat päevapoliitilistel teemadel rääkimiseks.

Millised sotsiaalsed teemad vajaksid praegu kajastust?

Paavo: Ma olen tänulik selle Aivar Mäe skandaali eest, sest see tõstatab korraks teema, mis on ühiskonnas läbi vaidlemata. On mingi põlvkond, kelle jaoks üks käitumine on okei, ja põlvkond, kelle jaoks on teine käitumine okei. Sama on rassismiga. Siin ei ole küsimust, mis on õige või väär, vaid me peame need teemad lihtsalt läbi arutama ja jõudma ühiskonnana uuele kokkuleppele.

Paul: Kolmas teema, mida ma aina enam tajun, on mullistumine. Me võime Paavoga teha tüki rassismist, aga seda tulevad vaatama inimesed, kellel ei ole rassismiga probleemi. Justkui teeme teineteisele pai ja lähme rõõmsalt edasi. Aga kuidas tegelikult midagi muuta? Äkki me peaksime kõik natuke lugema teisi inforuume, siis ehk loetakse ka meie inforuumi. Muidu ei ole meil ühisosa.

Paavo: Võib-olla oleks ka see vaja läbi vaielda.

Paul: Ma just mõtlesin, et minu lapsepõlve mälestus poliitikast on see, et see tundus hästi igav. Poliitika võikski rohkem olla nagu «Õnne 13». Praegu on ta muutunud «Rannamaja» stiilis paugutamiseks, mingiks show'ks.

Paavo: Täna kommunikatsioonibüroosid selle eest.

Paul: Jah, aga võiks olla nii, et teemad arutatakse omavahel läbi ja ei tulda iga asjaga kohe välja. Praegu on poliitikas selline suunamudija stiil, et iga poliitik mõtleb, kuidas saada rohkem tähelepanu – muretseb, et jube pikalt on vaikne olnud. Aga see ongi hea! Tehke vaikselt asju – te ei ole näitlejad, te olete poliitikud.

Paavo: Mulle meenub, kuidas me käisime Mari-Liisiga (Mari-Liis Lill – K. A.) Siberis «Jaanipäeva» ette valmistamas. Kui seal rääkida inimestega poliitikast, tuli välja, kui vähe neid tegelikult see huvitas. Isegi kui Venemaa on autokraatlik riik ja poliitiliselt võiks tuhat asja ette heita, ei viitsi tavainimene sellest rääkida. Siia tagasi tulles saad aru, kui ülepolitisiseeritud meie ühiskond on. Iga teema tehakse poliitikaks. Võib-olla on see alustava riigi probleem: meil on nii palju asju jäänud 29 aasta jooksul läbi vaidlemata. Tahaks loota, et ühel hetkel see vaibub ja tekib rahulikum voolusäng.

Paavo Piik ütleb, et kõige inspireerivamad ajad tekkivad sageli Kinoteatri pundiga reisides. Tagasi tulles saab vaat et järgmise kolme aasta repertuaar paika.

Mihkel Maripuu

Kas oskate tuua näiteid ka teemadest, mis on läbi vaieldud ja jõutud (vahe)rahuni?

Paavo: Üks on näiteks vaimse tervise teema. Kui me kunagi alustasime selle depressioonitükiga («Varesele valu, harakale haigus...» – K. A.), tajusime väga suurt lõhet. Mingi kontingendi jaoks ei olnud see haigus, vaid pigem nagu, et... «Kuule, võta kokku ennast!» Aga nüüd on okei, kui mõni kuulus inimene teatab, et tal on depressioon ja ta käib psühholoogi juures. Me ei vaidle enam selle üle, kas see on haigus või mitte. Alkoholiga on liikumine olnud küll vähem selgesuunaline, aga mingil perioodil vaieldi selle üle ju metsikult, ja mitte ainult meedias, vaid ka kodudes. Näiteks oleme leppinud sellega, et alkoholipoed pannakse kell 22 kinni, kõrgete aktsiisidega samas mitte.

Paul: Uut pronksiööd pole ka tulnud. Minu Eesti mullis vaadatuna tundub, et selles valdkonnas on paremaks läinud, aga võib-olla keegi väljaspool seda mulli mõtleb, et kõik on pahasti. Ma ei ole tegelikult ammu märganud, et eestlaste hulgas räägitaks venevihas, pigem on see viha nüüd suunatud kuhugi kaugemale.

Hea, et see vaimse tervise teema sisse tuli. Kas kunstnikul on suurem tõenäosus kannatada vaimse tervise probleemide all, sest ta on pideva avaliku tähelepanu ja kriitika all?

Paavo: Ma arvan, et see loogika käib teistpidi. Need inimesed, kes hakkavad kunsti või teatriga tegelema, on küllap juba enne ületundlikud. Aga mina ise küll ei taju, et ma oleksin tähelepanu keskmes, näitlejad on rohkem. Neile on see ka rohkem omane – nad on laval samamoodi tähelepanu keskmes. Kriitika kohta olen ma seda õppinud, et kui midagi lavale tuua, ei tasu esimesed kaks nädalat kriitikat lugeda, siis võtad asja emotsionaalselt. Tagantjärele on lihtsam.

Paul: Kõige halvem on see, kui esimene asi saab negatiivse tagasiside, sest siis sa võidki kohe täiesti lõpetada.

Kuidas aitab näiteks sporditegemine loomingulise töö ja pingega hakkama saada?

Paavo: Kõige raskemad hetked kipuvadki vaimselt olema need, kus ei ole võimalik ennast liigutada. Aju peab osa päevast olema teistsuguses rütmis. Trenn annab katkestuse sellele ühele mõttejaldale, mis muidu algaks hommikul ja lõppeks õhtul.

Paul: See inimene, kes sa oled pärast trenni, on teine inimene kui see, kes sa oled enne trenni. Kindlasti on seal väga selge psühhofüsioloogiline selgitus. Vahepeal peabki ennast ära väsitama, et saaks puhata.

Paavo: Jah, kui sul on kehas väga palju energiat, siis muutub ka aju kuidagi ärevaks. Vahepeal ma tegelesin kaks aastat poksiga: seal sattud täiesti võitle-või-põgene-staadiumisse ja meelelaadi vahetus on eriti tugev.

Paul: Eile joostes tuli veel see mõte, et kõik see kaasaegne – valikud toidupoes või sotsiaalmeedia – teeb inimest primitiivsemaks. Kui sa lähed jooksmas või metsa, siis minnes tagasi primitiivsusesse, muutud ise kaasaegseks, vaimselt kõrgendatuks. Veider paradoks.

Paavo: Mulle meenus üks tüüp, keda Siberis kohtasime. Kui ta polnud kolm päeva jahil käinud, siis ta naine tuli ütleva, et «kuule, mine jahile». Tundsin selle tunde ära: temal on jaht, aga minul on trenn. Kui ikka kolm päeva trennis ei ole käinud, siis oled kuidagi vales kohas endaga.

Nii et teete iga päev sporti?

Paul: Mina teen iga hommik umbes 15 minutit midagi joogataolist, siis mediteerin, kirjutan ja lähen trenni. Trenni teen siis, kui kirjutades tekib mõtteliselt esimene väsimuse hetk. Pärast seda oled jälle ergas. Ma arvan, et nädalas teen kokku seitse-kaheksa trenni.

Paavo: Mina nii palju ei tee, aga hommikud on üsna sarnased: jooga, meditatsioon ja siis mingi periood, kus näiteks hispaania keelt õppida. Ideaalis teeksin rohkem.

«See, et me tennise squashi vastu vahetasime, ei olnud Eesti tennisele väga suur kaotus,» ütleb Paul Piik.

Mihkel Maripuu

Aga kui palju te praegu squash'i mängite?

Paavo: Mina ei mängigi praegu.

Paul: Mina umbes kaks-kolm korda nädalas. Ma treenin ühte noort talenti, seda treeneritööd olen ma juba üle kümne aasta teinud.

Paavo: Paul on paberitega!

Paavo, kuidas sinust eelmine aasta siis squash'is Eesti meister sai, kui sa enam isegi ei mängi?

Paavo: See oli üks kummaline lugu, mis ka tõestab, et Paul on väga hea treener. Ma ei mänginud vahepeal mitu aastat, aga mängu vaadates tekkis selline keskeakriisilik tunne, et tahaks ise ka. Hakkasin uuesti mängima ja mõtlesin, et teen treeningkava ja jõuan poistele järele. Jõudsin ühe nädala kava järgida ja olin siis

kuu aega haige – ei ole enam 21-aastane. Aga ma ikka jätkasin. Alguses ei olnud eesmärki mingile kohale saada, tahtsin ennast vormi saada ja hästi squash'i mängida. Kolme aastaga sain oma endise mänguvormi tagasi ja sain Eesti squash'i tippudega jälle mängida.

Paul: Mul oli just mõned aastad varem selline spurditunne. Ma ei olnud mitu aastat Eesti meistriks tulnud, aga noori treenides ja CrossFiti trennis käies sain justkui iseeneslikult väga hea füüsilise. Siis saingi üheksanda meistritiitli ja tundsin korralikku kihku kümnes ka võita. Kui see kümnes ära tuli, oli teistpidi kriis. Panin sinna nii palju aega ja tahtmist sisse, aga mu elu eesmärk ei ole tulla 25 korda Eesti meistriks. Mingil hetkel tahad muude asjadega tegeleda.

Paavo: See on ka põhjus, miks ma praegu pausi pean. Selleks, et hakata mängutehnikaga tegelema, peab olema kohutavalt heas füüsilises vormis, vastupidav ja kiire. See võtab nii palju aega, näiteks enne meistrivõistlusi tegin 14–15 trenni nädalas. Praegu mulle meeldivad sellised asjad nagu jooga, kus sul ei ole kogu aeg veri ninast väljas, vaid tegeled rahulikult enese arendamisega.

Kuidas te squash'ini jõudsite?

Paavo: Mina käisin noorena neli aastat tennist mängimas, proovisin üldse paljusid spordialasid. Vanemad suunasid meid trenni tegema. Kui neli aastat olin tennist mänginud, viis isa mind käekõrval Harjuoru võimlasse, kus olid avatud esimesed squash'i väljakud. Koolist leidsin pinginaabri ka, kes seal käima hakkas. Paul liitus paar aastat hiljem.

Paul: See, et me tennise squash'i vastu vahetasime, ei olnud Eesti tennisele väga suur kaotus.

Millist spordiala tahaksite veel tulevikus proovida?

Paavo: Mina tahaks hakata käima taipoksis.

Paul: Neid on palju. Aga ma ei taha isegi proovida, sest ma tean, et ma ei jõua piisavalt pühenduda. Mul on see mentaliteet, et kui ma midagi juba teen...

Paavo: Siis sa ei jäta enne, kui sinust sellel alal kõige parem saab. See iseloomujoon takistab erinevate spordialade proovimist. Paul on ka saalihokis Eesti meistriks tulnud.

Paul: Mul ei ole seda, et mängime niisama, lõbu pärast. See on minu jaoks kõige halvem, kui ma tajun, et keegi teine ei võta mängu tõsiselt. Kui vastane ei taha mind võita, ei taha mina mängida ka. Ma võin muudes asjades olla samas väga rahulik.

Aga mida elus proovida?

Paavo: Mida vähem ma selle peale mõtlen, mida vähem eesmärgistan, seda parem.

Paul: Kui ma mingi eesmärgi kirja panen, siis ma üldiselt jõuan selleni. Aga ma olen aru saanud, et parem on seda kasutada asjade puhul, milleni ei olegi võimalik lõpuni jõuda: olla parem kirjutaja, olla hea inimene.

Paavo: Ja kõige olulisem on olla terve, vaimselt ja füüsiliselt.

SARNASED, AGA ERINEVAD

Esiteks sarnanevad Paul ja Paavo selle poolest, et nad mõlemad on mulle tohutult olulised ja kallid inimesed. Mõlemal on tippsportlasele omane töödistsipliin, võime kannatada suuri töökoormusi ja minna projektides alati (võiduka) lõpuni. Lisaks erakordselt hästi arenenud huumorimeel ja lai silmaring: Premier League'ist Friedrich Nietzscheni, mis seob meid omavahel tugevamalt kui ükskõik missugune teatralane töösuhe.

Nad on väga kiirete ning võimsate protsessoritega poisid, kes ei jää kunagi vastust või lahendust võlgu. Teisalt empaatilised ja õrnad, teavad omastki kogemusest vaimse tervise olulisust ja samas ka selle haprust. Hoiavad omadel väga tugevalt silma peal ja veel enam teineteisel.

Suudavad esmapilgul ära petta, aga muidu on tegemist maksimaalselt (ekstravertsete) introvertidega, kes hindavad rahu ja vaikset kulgemist ning kelle lähedasema sotsiaalse ringi üles lugemiseks piisab saekaatrimise ühe käe sõrmedest.

Mõlemad on kirjutajad, aga Paavo pigem pikas vormis ehk maratoonar, Paul rohkem lühivormis ehk sprinter. Paavo ongi pikamaamees: tal on võhma, vastupidavust, haaret ja visiooni. Paul on kiiremate sööstudega, terav, rohkem hetkes ning konkreetsema tegevuskavaga.

Ja peaaegu oleks unustanud – muidugi kõige olulisem erinevus on, et ühe juuksed on albiinoblondid, teisel tumemustad juba kerge väärrika halliga.